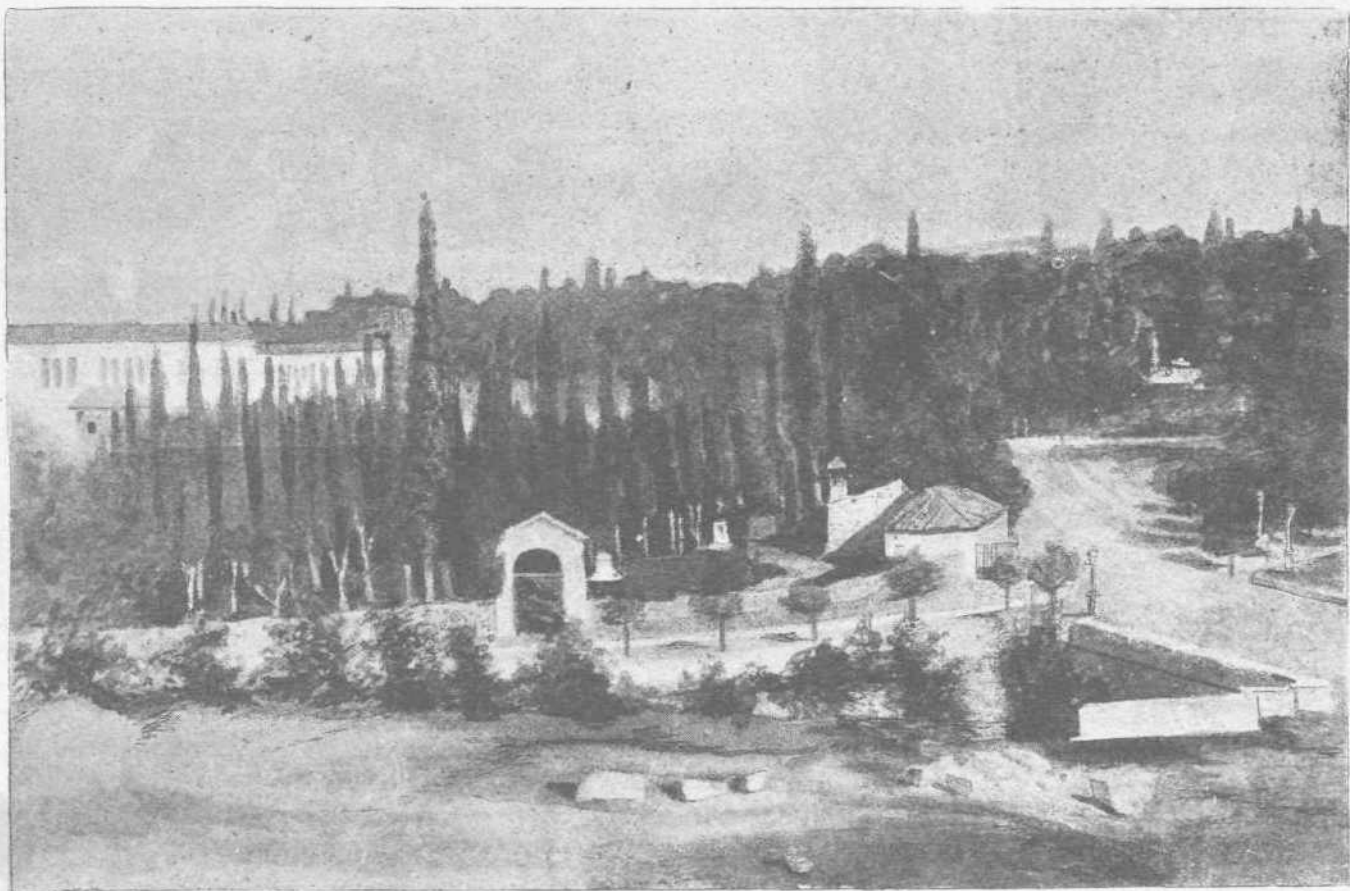

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1895

5

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Παρά την δεξιάν του Ίλισσοῦ ὄχθη καὶ ἐγγὺς τῆς γερφῆρας τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὸ Στάδιον, ἀνατολικῶς τοῦ Ζαπτείου καὶ συνεχόμενον μετὰ τοῦ περιβάλλον τοῦ γυμναστηρίου, εὐσκιον καὶ μαυρίζον μακρόθεν, ὡς ἐκ τῶν πετρῶν καὶ ὑψηλῶν του κεκαρισσῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ

ὄπου οὐν λευκάζουσι τὰ μάρμαρα καὶ αἱ ἐπιτέμναι στήλαι, κεῖται τὸ Νεκροταφεῖον τῶν Διαμαρτυρομένων.

Ἰδρῆθη τοῦτο κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθῶνος, συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ κατὰ τὸ πέρασ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων τοῦ τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἦδη ὑπῆρχε τὸ Α΄ Νεκροταφεῖον, καταργηθέντος εὐθὺς μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν

τῆς βασιλικῆς δυναστείας τοῦ βλαβεροῦ ἔθιμον τῆς ἐντὸς τῶν τοῦ τῆς. Τότε δὲ περίπου ἰδρῆτο καὶ τὸ Β΄ νεκροταφεῖον τὸ κείμενον πέραν τῆς Βάθειας, χρησιμεῖον διὰ τοὺς ἀραιοὺς συνοικισμοὺς τοὺς κειμένους ἐκτὸς τῆς κυρίας ζώης τῆς πόλεως, διὰ τότε περιωρισμένης, ὅπερ ἀπέκτησε πολυάριθμον πελατεῖαν βραδύτερον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χολερίκῆς ἐπιδη-

μίας. 'Αλλ' ως εκ της σφρόδης και έχκαταστάσιως πολυορθών ξένων εις την νεοτάτοιν πρωτεύσαν, ιδέσθε να όρισθή ιδίος χώρος προς ενταφιασμόν των ά.λ.λ. δόξαν. Καί παρεχωρήθη τότε εις τοις Διαμαρτυρομένους ό τόπος εν ώ εδρίσκειται, άπόκεντρος τότε και λιαν κατάλληλος, χορηγηθείς εις την άγγλικήν κυβέρνησιν, ήτι είχεν ενταφιαστούς πλείονας Ειμαρτυρομένους ύπηκόους καθότι οι Βανηρι, ο ώς γνωστόν, πάντες σχεδόν προσβένονσι εις Καθολικόν θρησκεία.

Νεκροί επίταφίς δέν έχουσιν ενταφιασθή εν αυφ. Σημειούμεν εν τούτοις ότι εκεί αναπαύεται ή Κυρία Νιρδενφλυχτ, ή γραφάσα επιστολάς λιαν ενδιαφερούσας περί του βίου του πρώτου βασιλικού ζεύγους της Ελλάδος, δημοσιονθείσας πρό πολλών έτών Γερμανία. Η ξένη αυτή, ήτις εν ήλικία προδεδηκία άπεθίωσε περί το 1843, είχε κατέλθω εις την Ελλάδα εις Αμαλία, εις την ανατροφην της οποίας είχεν επιστατήν και παριέμεν ενταφιασθή εν είδει κυρίας της τιμής εις τ' Ανάκτορα, άποκαλουμένη κοινώς υπό του λαού ή r t a r t à τ η ς β α σ ι λ ι σ σ α ς. Είς τών τελευταίων ενταφιασθέντων εν τω Νεκροταφείω τούτω ήτο ο άείμνητος Ιουόλιος Σμιθ, ο σοφός διευθυντής του Αστεροσκοπείου.

Ότε πρό τινωρ έτών άνεκηνήθη το ζήτημα του εξωρατισμού του περί το Ζάππειον χώρου και ήρχισαν αι διαπραγματεύσεις προς μεταφοράν του νεκροταφείου εις άλλο γήπεδον, έβανουσ ό ενταφιασμός. Το ζήτημα παρέμεινεν έκκρημς μέχρι σήμερον, αλλ' ένεκα της επικείμενης τελετής των Ολυμπιακών άγώνων έτέθη πάλιν επί του τάπητος και πρόκειται κατά τας ήμέρας ταύτας να λυθή όριστικώς, συμφώνως προς την κοινήν επιθυμίαν και την εισπρέθειαν, άποδομένου του χώρου όν κατέχει το νεκροταφείον εις την Ήπειροσίν των Ολυμπίων, ήτις θα μεταβάλη και θα καλλωπίσθω αυτόν όπως και τα περίε δια να μη άποτελή πλέον πένθιμον παραφώνιον, μεταφερομένων των λειψάνων εις άλλον τόπον μάλλον άπόκεντρον, μακράν της τέφρας και του θορόδου της ζωής.

Η παρατιθεμένη εικών, σχεδιασθεΐσα υπό ειδικών καλλιτέχνων, συνεργάτων ήμων, έλήθη από της εκείθεν όχθης του Ίλισού, παριστάη δε το Νεκροταφείον με τον χαμηλόν παλαιόν περίβολον του και με τον οικίον του φύλακος, όστις μσθοδοτείται υπό της ενταφιαστικής πρεσβείας. Άριστέρα φαίνεται το κτίριον της Έκθίσεως και προς δεξιά ή όδός Ηρώδοι του Αττικού ή άγορα δπισθεν του Ανακτορικού κήπου. Έμπροσθεν φαίνεται ή ζευγνύουσα τον Ίλισόν γέφυρα, ή άγορα εις το στάδιον και μέλλουσα κατ' αυτάς να έγερθή προς εύκαλιαν της μετά του Σταδίου συγκοινωνίας κατά τοις προσεχείς άγώνας.

X. ΑΡΧΙΝΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Ακολουθησάτε με εις το Γαλλικόν θέατρον. Παριστώνεται αύτοθι ή κωμωδία μου: Les Demoiselles de Saint-Cyr. Διέρχεται δι' ενός διαδρόμου ή θύρα ενός των παρά την πλατείαν θεωρείων άνοίγεται. Δισθάνομαι χείρα σύρουσαν με εκ της άκρας του ύψαιτίου μου. Στρέφεται και βλέπω τον Αλέξανδρον.

— Ά! σ' είσαι; καλησπέρα, αγαπητέ μου.

— Όρίστε εδώ, κυρία πατέρα.

— Άλλά δέν είσαι μόνος...

— Τόσον το καλλίτερον. Κλείσε τά μάτια, πέρασε την κεφαλήν μέσα από την μισοανοιγμένην θύραν μη φοβήσαι, δέν θα σου συμβή τίποτε δυσάρεστον.

Και τω όντι μάλις έλλεισα τοις όρθαλμοίς και έπέρασα την κεφαλήν, ησθάνθη επί των χειλέων μου την έπαρκήν δυο χειλέων φρικιώντων, πυρετωδών, φλογισμένων. Ήνοιξά τους όρθαλμούς.

Γυνή άξίερόστος, είκοσι έως είκοσιόδου έτών, εύρίσκετο μόνη μετά του Αλεξάνδρου και αυτή μοι είχαν άποτεινεί την ήμιστά υϊακήν ταύτην ησπειαν.

Τήν άνεγνώρισα, διότι την είχα ίδει άλλοτε εις τά παρά το προσκήνιον θεωρεία. Ήτο ή Μαρία Δυπλεσι, ή Κυρία με τάς Καμελίαις.

— Συ είσαι, κόρη μου, της είπα άπαλλασσόμενος ήρέμα της άγκυλής της.

— Ναι—πρέπει κανείς να σάς πάρη με την βίαν, ως φαίνται.

— Τι λέτε, καλέ;

— Το ζευγάρι όν έν έχετε αυτήν την φήμην; αλλά τότε διατί να φαίνεσθε τόσον άυστηρός προς έμέ; Δύο φορές σάς έχω γράψει ως τώρα και σάς έχω ήρσει συνέντευξιν εις τον χορόν του Μελοδράματος.

— Έμπροστά εις το ρολόγι, τάς όυς μετά το μεσονύκτιον;

— Βλέπετε λοιπόν ύπου έλάθετε τάς επιστολάς μου;

— Βεβαίως τάς έλαβα.

— Τότε διατί δέν ήλθετε;

— Διότι έννομισα ότι αι επιστολάί σας άπηθύνοντο προς τον Αλέξανδρον.

— Προς τον Αλέξανδρον Δουμαζν, ναι.

— Προς τον Αλέξανδρον Δουμαζν υϊόν.

— Έλάτε δά!... Ο Αλέξανδρος είναι Δουμαζ υϊός; αλλά σεις δέν είσθε Δουμαζ πατήρ και δέν θα είσθε ποτέ.

— Σας εύχαριστώ διά το φιλοφρόνημα, καλή μου κόρη.

— Λοιπόν ν' άκούσωμεν, διατί δέν ήλθετε;

— Διότι από τά μεσάνυχτα μέχρι των δύο εύρίσκονται συνήθως έμπροσθεν του ώρολογίου του θεάτρον του Μελοδράματος, ή μερικοί πνευματώδεις από είκοσι μέχρι τριάντα έτών, ή μερικοί άνόητοι από σαράντα μέχρι πενήντα. Επειδή δέ και έγω υπερέβην τά σαράντα, ρωσικώ τω λόγω—θα καταταχθώ εις την δυντέραν κατηγορίαν υπό των άδιαφόρων θεατών, και τούτο θα με έταπεινώσιν.

— Δέν έννοώ.

— Θα σάς κάμω να μ' έννοήσετε. Μία ώραία νέα ως σεις, δέν προσποιείται ότι διδεί έρωτικην συνέντευξιν εις ένα άνθρωπον της ήλικίας μου παρά ένν έχη άνάγκην αυτού. Είς τί δύνάμει να σάς είμαι χρήσιμος; Σας προσφέρω την προστασίαν μου και σάς άπαλλάττω του έρωτος.

— Δέν σοϋ το έλεγα έγω! είπεν ό Αλέξανδρος.

— Τότε λοιπόν, είπεν ή Μαρία Δυπλεσι μετά θελατικου μειδιήματος σκιαζούσα τά όμακα εις των μακρών μαύρων βλεφαρίδων της, θα ιδεθώμεν, άλλθεια;

— Όπόταν θέλετε, δεσποινίς.

Και προσκλίνων την έγκριέτισσα, ως θα έχαιροτίξον μίαν δούκισσαν.

Όταν ή γυνή ειπε τιμια την χειριζέτις εις έκ σεβασμού προς αυτήν. Όταν δέν ειπε, την χειριζέτις έκ σεβασμού προς εαυτόν.

Η θύρα έκλείσθη και εύρέθη πάλιν εις τον διαδρόμον.

Αυτή ήτο ή μόνη φορά καθ' ήν ήσπασθη την Μαρίαν Δυπλεσι και ή τελευταία καθ' ήν την είδα.

Άνεμνον τον Αλέξανδρον και την περικαλλή εταιρίαν.

Μετ' όλίγας ήμέρας ό Αλέξανδρος ήλθε μόνος.

— Αί, λοιπόν; ήρώτησα.

— Ά, ναι, διά την Μαρίαν λέγεις;

— Διατί δέν την έφερες;

— Της έπέρασα ή φαντασιοληξία της ήθελε να γείνη ήθεποιός.

Άλλά εις το θεάτρον, έννοεί, πρέπει να μελετθ, να γυμναζήσθαι, να παριστάη; ή' άνάλαβη μέγαν κόπον και χρειάζεται άπόφασις. Εύκολώτερον της ειπε να σημάνεται εις τάς δύο μετά μεσημβρίαν, να ένδύνηται, να κάμνη ένα γυρον εις το δάσος, να επιστρέφη και να γευματίξη εις το Καφνεϊον των Παρισίων ή εις το Έστικατόριον των Αδελφών Προθανσώ και άπ' εκεί να πηγαίνη να περθθ την βραδυά της εις έν θεωρείον του Παλιού—Ρωγιόλ, του Βοδεβίλ ή του Γυμασιου, να δειπνή όταν έξέλθη του θεάτρον και να επιστρέφη να κοιμηθθ εις την κατοικίαν της ή εις την κατοικίαν άλλων, παρά να μετέρχηται το έργον της δεσποινίδος Μάρς. Η ύποψίσιος λοιπόν ήσποιδός εύρε ένν Άγγλον και έλησμήνησε την κλίσιν της... Άλλως τε, προσέθηκάν ό Αλέξανδρος μελαγχολικώς, νυμίζω ότι πάχα...

— Είπε στήθικα;

— Ναι; δέν ειπε βέβαιον άκόμη, αλλά θα φανερωθθ το πράγμα μετ' όλίγων. Με την ζωνν ύπου διόχει αυτή γρήγορα αι πιθανότερες γίνονται βεβαιότερες.

— Η καμμένη ή νέα!..

— Δικαίως την σικταίρεις, διότι ειπε πολύ άνωτέρα του έργου το όποιον μετέρχεται.

— Υποβίτω ότι δέν είσαι έρωτευμένος προς αυτήν;

— Όχι, την άγαπώ έξ σικτου, άπήνητησεν ό Αλέξανδρος.

Δέν του ώμίλησα πλέον περί της Μαρίας Δυπλεσι.

Μίαν ήμέραν ήλθε κατητής.

— Τι έχεις; του είπα.

— Ήσυχος, έκείνη ή δυστυχής νέα ύπου

σ' έφίλησε εις το Γαλλικόν θέατρον...
— Τι έπαθε;

— Απέθανεν.

Έπανέλαβα το έπιφώνημα το όποιον μου είχε διαφύγει πρό ενός έτους.

— Η καμμένη!.. άπέθανεν!

— Απέθανεν έλεισνώς, άθλιώς, όπως άποθνήσκουν όλα αυτά τά άτυχή όντα. Της είχαν κατάρχει όλα τά έπιπλά, εκτός της κλίνης ή ου ψυχρογράγει. Καλά ύπου ο νόμος προβλέπει να μη κατάρχονται ή κλίνη και τά στρώματα, διότι άλλως θ' απέθνησκεν εις το πάτωμα... από το όποιον είχαν άραιρέσει και τους τάπητας. Μετά όκτώ ήμέρας πωλούνται όλα τά πράγματά της εις την δημοπρασίαν.

— Δέν την είδες θνήσκουσαν;

— Ήμην εις την έξοχην... Φαίνεται ότι με άνεξήτει κατ' τάς τελευταίας της στιγμάς. Έπανεΐδα χθές την κατοικίαν της και άπόψε έγραψα μερικούς στίχους δι' αυτήν.

— Τους ένθυμείσαι;

— Ναι.

— Είπέ μου τους.

— Ά, όχι; θα κάμωω έν σου τους άπήγγειλα, όπως έκλυσα και όταν τους άνέγνωσα... Να τους!.. τους άντέγραψα... διάβασέ τους... "Ω, ήμμορρεί να γράψθ ένα εύμορρον βιβλίον δι' αυτόν τον βίον έξ αιτίας του όποιου άποθνήσκουν. Θα προσπαθήσω ίσως... Χαίρε, πάτερ μου.

— Ποϋ πηγαίνεις;

— Είς το νεκροταφείον... της χρεωστώ μίαν τελευταίαν επίσκεψιν... Καμμένη νέα, χαριτωμένη!..

Και έξήλθεν άπομάσων έν δάκρυ.

Ίδου οι στίχοι οϋς είχε γράψει κατ' την νύκτα. Μη λησμονώμεν ότι ότε τους έγραψεν ό Αλέξανδρος ήτο είκοσιάετης. (1)

Ός βλέπετε, καλαί μου άνεγνώστριαι, εις τους στίχους αυτούς έχεται πσσα ή ιστορία της άτυχούς Μαρίας Δυπλεσι.

Έκ της θλιβεράς ταύτης μελέτης, ήν ένέπνευσεν ό κενός κοίτων, το έρμηον σικημα, το έκκρημς ώρολόγιον, ύπερ έξακολουθθ να δεικνύη την ώραν της ζωής και άσού έσήμερον ή ώρα του θανάτου, ένεννήθη το μυθιστόρημα κατ' άρχάς και κα-

(1) Παραλείπομεν το ποίημα ως λίαν μακρόν, συγκείμενον έξ είκοσιόδου στροφών, έξ ών παραθέτομεν μόνον τάς τελευταίας.

Pauvre fille l'on m'a dit qu'à votre heure
[dernière
Un seul homme était là pour vous fermer
[les yeux,
Et que, sur le chemin qui mène au cime-
[tière,
Vos amis d'autrefois étaient réduits à
[deux!

Et bien, soyez bénis, vous deux...

Vous qui l'aviez aimée et qui l'avez suivie,
Qui n'êtes point de ceux qui, duc, marquis
[ou lord
Se faisant un orgueil d'entretenir sa vie,
N'ont pas compris l'honneur l'accompa-
[gner sa mort.

τόπιν το όραμα της Κυρίας με τάς Καμελίαις.

Πάσαι άνεγνώσατε το βιβλίον, καλαί μου άνεγνώστριαι, και πσσα έχειροκροτήσατε το όραμα. Έπομίνως όλίγας λέξεις μοι άπομείνει να προσθέσω.

Ότι όσαι άνεγνώσατε το βιβλίον δέν έθρηνήσατε θάνατον ιδανικόν; ότι όσαι έχειροκροτήσατε την ώραίαν, την έπιχαριν, την δραματικην κυρίαν Δός, δέν έχειροκροτήσατε πλάσμα του ποιητού, αλλά πλάσμα του Θεού, το όποιον ούτος έδειξε προς στιγμήν εις τον κόσμο και πάλιν έξ αυτού το άπέσειρε.

Τις θα σέ έσυλογίζετο σήμερον, ταλαίπωρος Μαρία Δυπλεσι, έν κατ' άμπτωσιν κατ' την βραχειαν έν τω κόσμω τούτω έμψάνισιν σου τά χείλη σου δέν είχαν προσγγίσει τά χείλη δυο ποιητών;

(Έκ των Causeries του Άλέξ. Δουμα πατρός.)

ΤΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΟΥΜΕΝΑ ΣΩΑ

Η άλώπηξ.

Προκειμένου περί της Άλώπεκος, δέν ήχτώ πλήρη άθώωσιν άλλ' έλαφρυντικώς περιπτώσεις.

Η άλώπηξ ούδέποτε βισί άγγελόδον, θηρεύει μόνη ή το πολύ μετά της οικουγενείας αυτής. Όρίσως εύροντας έχοντας κεντρικόν θάλαμον μετά πολλών στών έξόδου, έν τω όποιώ ή οικουγένεια την ήμέραν ύνώπτεται και έν ώ ή θήλεια τίκτει και περιθάλλει τω νεογνώ επί μακρόν χρόνον. Πονηρά δέ και νοήμων ούσα προσπαθεί να μεταχειρισθθ δι' εαυτήν τους φωλεούς άλλων ζώων.

Έάν δέ δέν δυνηθθ ν' άποδώξη τον ιδιοκτήτην, συμφορλιούται και συνοικεί μετ' αυτού. Εύρέθησαν πολλάκις άλώπεκες συνοικούσαι μετά κονικίων έν πληρεστάτη ήμονοιά.

Η άλώπηξ είναι κατ' έξοχην ήρωϊς των μύθων. Άνταποκρίνεται ήμως εις την φήμην αυτής; Ναι και όχι, διότι μεγαλοποιήσαντες την νομισομένην, την πονηρίαν, και την ύποκρισίαν αυτής, ύπεβίβασαν τά προτερήματα των λοιπών ζώων μεθ' ών έθεσαν ταύτην συμπράττουσαν έν τας μύθους. Άναμφιβόλως έχει εις ύψιστον βαθμόν τά προτερήματα του έπιτηδειότερου και έπιδεικτώτερου κλέπτου και άρ' έτέρου άφείλων καταπληκτικην. Πελισκομένη και καταδωκομένη γνωρίζει πως να διαφυγθ τους καταδιωγμούς των κυνηγών και των κυνών μετ' άξισθανμάστου έπιδεικτώτερος τά πάντα μηχανάται, πονηρίαν, τάλμην, ταχύτητα και ύπομνήν όπως έπιτυχθ του σκοπού. Τά κινήματα αυτής, εύρισκαμένης έν άσφαλείη ως και άσθιναμένης άνδυνον, μεταβάλλονται; έπιχειρεί να θηρεύσθ έν καιρώ της ήμέρας όταν δέν άπειλήται ούτε υπό των ανθρώπων ούτε υπό των κυνών, ούδέποτε ήμως έγκραταλείπει πρό της νυκτός την φωλεάν αυτής, όταν ή όρεξι αυτής άσφορησι προαγγέλλη κινδύνον τινα. Τρέχει και πηδθ θανασιώως, έρπει θροφούδως όπερ όρις, όταν θέλη να

πλησιάσθ λείαν τινα ή να θβάσθ εις άσφαλές καταφύγιον και γνωρίζει να περιπλέκη τά ίγγη αυτής ούτως, όστε και οι άριστοι των κυνών άπατάνται πολήκις. Σπανιώτατα παρκρέεται υπό της πείνης; όταν ήμως τυχθ εύκαιρίας φρονεί και πέραν των άναγκών αυτής.

Έν τη ήμετέρη χώρα, έξ ής έλλείπουνι τά πολλά ισχυρότερα σαρκούσθγα, ή άλώπηξ άναμφιβόλως είναι ή έπικινδυνώδεστος έχθρος των θηρωμάτων, ούτι προσβάλλει και αυτές τάς σαρκώδεις κατά μείζονα δέ λόγον τά μικρότερα ζώα. Άλλ' καίτι άνεμολογούνται πσσα αυτές αι ζημίαι, προς δέ ότι ή άλώπηξ τρώγει και τινας σταφυλάς ως και όλίγας κριθάς και νήσας, πρέπει να παραδεχθώμεν ότι εις τάς ήμετέρας χώρας τούλάχιστον ή άλώπηξ τρέφεται κυρίως διά ποτικών των άγρών και άκριδών, κατατρύγουσα πληθύν τοιούτων. Τό δ' έαρ ότε θηλάζει τά νεογνά αυτής έπιζητεί μεγαλειότερα θύματα. Τούτο δέ διακρίει ένα ή δυο το πολύ μύνας; καθ' όλον δέ το λοιπόν χρονικόν διάστημα τρέφεται διά ποτικών και άκριδών, τυχαίως μόνον και έν εύνοική περιστάσει συλλαμβάνουσα πτηνών τι ή λαγύδιον. Ό χορικός ή φυλάττων καλώς τάς όρνιθας αυτού έν ήμέρας, κλείων εκτός την νύκτα εις όρνιθάνας άπροσπελάστους τη άλώπεκι, χαίριτας πρέπει να ύφείη ταύτη διότι άποκαθαίρει τους άγρούς αυτού των άρουργίων και λοιπών κυνών.

N. Δ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΝΗΣ

ΑΧ. ΞΕΧΑΝΕΙΣ!

"Όποιος τους όρκους σου γροιά
τά λόγια σου πιστεύει,
'ετή θάλασσα πιάνει λαγούς
και στα βουνά φεραίνει

Δημοτικόν

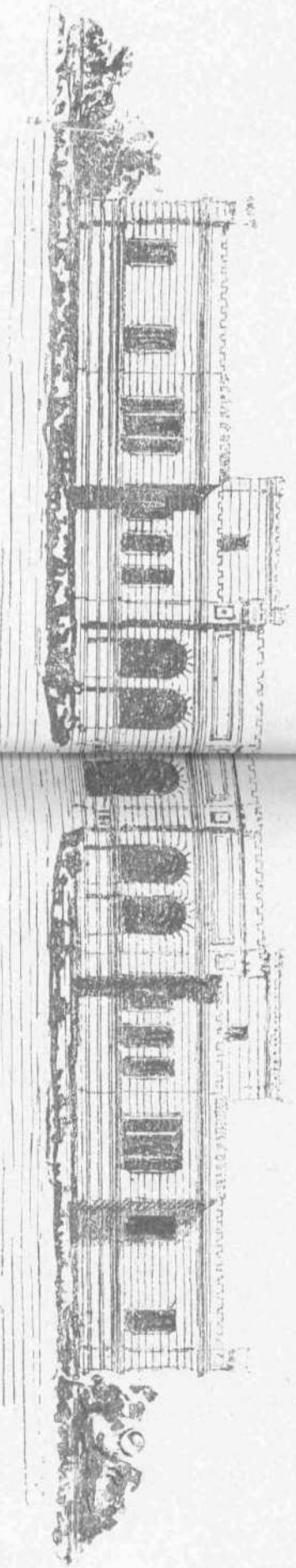
Μέσα στοϋ χοροϋ τή ζάλη
σ' είδα πάδι,
κόρη μου ξαρθή,
και ζητώ να σοϋ θυμίσω
χρόνια π'ιω
ποϋ ή κορδιά ποθει.

Γι' άλλοτε κυνη ή καρδιά σου
x' ή ματιά σου
σ' άλλοτε μ'εί.

Τάχα τον κοιτό μου κάμει,
αχ ξεχάται!
γλήφερα φοιδ.

ΦΑΚ.

Αί κακαί προθέσεις εινε όταν τά χρήματα, δια να τάς άποδώσθ κανε ς εις άλλους, πρέπει να τάς έχθ οι ίδιοι.

Ο συγγραφέας τῆς Εργασίας
Δ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΘΑΥΜΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΟΙ ΑΝΕΓΕΙΡΟΜΕΝΟΝ ΣΚΟΠΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ο νέος Ηγέτης
ΜΙΟΜ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ἐκ τῆς μυστικῆς τοῦ διηγήσαντος κερδοφόρου τῆς Ἡμερῆς κ. Γ. Πάπ ὁδηγητικῆς τῶν πρώτουσδήποτε πρῶτον.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΤΟ «CHIC»

ΣΤΙΧΟΙ Μ. Ι. ΛΑΚΑΡΗ — ΜΟΥΣΙΚΗ Α. ΣΙΜΕΛΗ

Allegretto — *Andolobro*

Chic ω - θεῖ - τῆ, ἠγῶ κα - θεῖσσι Chic - ω -

ὄσι - τῆ ἑστῶ - πα - ἠγῶ. ἑστῶ - πα - ὄσι - τῆ

Valzer

ἠγῶ σῆ - κῶ - σῆ κα - ἠσι - τῶ ἠγῶ.

P. Solo (*Andolobro*)

Ὁ - πασι θε - ἠγῶ ἠγῶ

ἠγῶ - πῆ καὶ ὁ - χῆ Chic 1

ἠγῶ ὁ - γῆ - ἠγῶ τῶ - τῶ ὄσι - τῶ ἠγῶ

Chic κα - ἠγῶ ἠγῶ ἠγῶ τῶ -

ὄ - σῆ - ἠγῶ

Καὶ σὺν δὴ τῶ ὄσι ἠγῶσι,
ὄσι τῆ σῆσῆ καὶ τῶ καὶ ὄσι
ὄσι ἠγῶ τῆ σῆσῆ—σῆσῆ
καὶ τῶ ὄσι σῆσῆ... σῆσῆ!!!

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Η σκοποβολή.—Το σκοπευτήριο.

Την ακρίβειαν και ασφάλειαν του οφθαλμού του Έλληνας ολίγοισι λαοί συνανται να άμφοσθήσασιν... και έν τούτοις, ό ολιγώτερον περί τά όπλα καταγινόμενος είναι ό Έλληνας...

Άλλα και έν τώ στρατώ πολύ ολίγον καταγίνονται περί την επί σκοπόν βολήν ήτις είναι τό πρώτον κεφάλαιον της άξίας παντός κελώς συντεταγμένου στρατού...

Ο στρατάρχης Μαυροίκιος της Σαξωνίας έλεγεν ότι διά να φρονηθή είς άνθρ έν μάχη άπαιτείται να καταναλωθή όργανος μολύβδου ίσος προς τόν του σώματος του.

Κατά τόν γαλλογερμανικόν πόλεμον τού 1870 ύπελογίσθη ότι δι' έκαστον πασσόντα μαχητήν άνελόγουν χίλια τριακόσια σφαίραι.

Ο μαθηματικός Γκασσενό ύπελόγησεν ότι τό θόρος του καταναλισκόμενου είς έκαστην μάχην μολύβδου, είναι πάντοτε κατά πολύ άνώτερον τού βάρους των φονευμένων άνδρών.

Κατά την μάχην του Σολφερίνου ύπελογίσθη ότι έφρίσθησαν έν μέρας των αυστριακών 8,400,000 βολαι τουφεκίου έν τούτων έφρονεύθησαν 2000 και έτραυματίσθησαν 10,000 έν τού γαλλοαυστριακού στρατού...

Κατά τόν γαλλογερμανικόν πόλεμον, οι Γερμανοί καταγλώσσαν 30 εκατομμύρια φυσιογών τουφεκίου, έφρίσαν δε και 362000 βολαις τηλεβόλων...

έν των τραυματίων Γάλλον άνήλθεν είς 35,000 περίπου.

Γάλλος άξιωματικός διηγείται, ότι κατά τόν τελευταίον τούτον πόλεμον εύρέθη μετά λόγου άκροβυστιών άπέναντι ενός μόνου Πρώσου έρίππου, σκοπού, ίσταμένου είς ύψωμα έκτιθειμένον, είς απόστασιν 250—300 μέτρων...

✱

Τάς έν της σκοποβολής όφελείας κατιδόντες και οι τά των Όλυμπιακών Αγώνων άνευθύνοντες, περιέλαβον έν τώ προγράμματι αυτών και άγώνας σκοποβολής, ή δε Α. Υ. ό βασιλόπαις Νικόλαος συνέστησε υπό την προεδρείαν αυτού έπιτροπείαν προς ύδρουν προσκήριον σκοπευτηρίων, σκοπός των όποιων έσται ή παρασκευή σκοπευτών δυνατησόμενων άξιοπρεπώς να εκπροσωπήσασιν τούς άπανταχού Έλληνας συναδέλφους αυτών κατά τούς πρώτους έν Αθήνας Όλυμπιακούς άγώνας...

Πρός μεγαλοπρεπέστεραν διεξαγωγήν των άγώνων σκοποβολής ή προς τούτο έπιτροπεία ήναγκάσθη να προβή είς άνέγερσιν ειδικού κτιρίου, ούτως παραθέτομεν την εικόνα έν σελίδι 36 και 37.

Τό γήπεδον επί τού όποιου ήρξατο ή άνοικοδόμησις τού Σκοπευτηρίου, κείμενον έν Καλλιθέα, έχει μήκος 200 μέτρων μέ βάθος 400, ήτοι κατέγει γώρον 80,000 τετραγωνικών μέτρων. Η όλη οικοδομή, άνεγειραμένη κατά σχέδιον τού κ. Ματαξά λαβόντος ύπ' όψιν παρόμοια εύρωπαϊκά τοιαύτα, έχει μήκος 81 μέτρων επί πλάτους 20. Ως είσοδος τού κτιρίου χρησιμεύει εύρεία αίθουσα 30 μέτρων μήκους επί 10 πλάτους...

Άριστέρη ή αίθουσα τού καθαρισμού των όπλων, έστικατόριον, κερνεϊόν και διάφορα γραφεία. Αί θορίδες των σκοπευτών, 28 τόν αριθμόν, εύρηται επί εύρείς διαδρόμου μήκους 8.20 μέτρων καταλαμβάνοντας ό

λόκληρον σχεδόν τήν μεσημβρινήν πρόσφιν τού οικοδομήματος.

Η συνενόησις μεταξύ των σκοποδεικτών και τής Έλληνοβόλου έπιτροπής θα γινεται τηλεφωνικώς.

Η όλη δαπάνη της οικοδομής μετά των παρερτημάτων αυτής και των άγορασθησόμενων όπλων και έπιπλων προϋπελογίσθη είς 150000 δραχμών.

ΝΙΚ Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια και τέλος)

Ή ύπόθεσις περιεπλέκετο ήδη σοβαρώς. Τό μέγεθος τού κονταριού άνεμετο, και τό πράγμα έλκόμενον νέαν τροπήν. Οι μόν συνετάσσοντο μέ τήν γνώμην τού πρώτου, οι δε μέ τήν τού δευτέρου...

—Συγχάστε. Αυτά τό ζήτηματα δεν λύνονται μέ φωνάς. Ο ένας λέει πως τό κοντάρι της πυραμίδος είναι ένα μέτρο, ό άλλος όλο. Άλλ' όσα μέτρα και άν είναι, τό ζήτημα είναι, ότι δεν φαίνεται...

—Αυτό μάλλον. Τό ζήτημα μας είναι, ότι δε φαίνεται, έσπευσε να ειπ ηνας κοντός άεικίνητος δασκαλάκις.

—Όχι φαίνεται, διεμαρτυρήθησαν τινες έξυδρεκίστεροι.

—Άλλ' ή πλειονοψηφία διέκοψεν άγρίως: —Όχι δε φαίνεται! δε φαίνεται!...

—Λοιπόν, έξηκολούθησαν ό ροιτητής, άρνού δε φαίνεται τό κοντάρι, ή ιδωμένην άλλο άντικείμενον και πούου μεγέθους θα ήδυνάτο να ρανη άπ' εδώ, τοποθετούμενον είς τήν ύψηλήν κορυφήν τού βουνού.

—Μιά μεγάλη παντιέρα μάλλιστα, θα φαίνεται, ειπε κάποιος.

—Αυτό δε τό ξέρουμε. Μπορεί να φαίνεται και να μη φαίνεται.

—Τι αυτό μου έπείλε με άδελφά μου. —Τι; τί; τί; διέκοψεν άνυπόμονον τό πλήθος.

—Άδελφοί τό προί, έρχεσαι, δάσκαλε, να πάρουμε ένα μεγάλο σιντόνι, ν' άνεβούμε κατακόρυφα στό βουνό, να τ' άπλώσουμε, κι' όμα γυρίσουμε θα μας πητε, έν φαίνεται ή δεν φαίνεται, θα δούμε ήμεις πόσα μέτρα είναι ή ιστός της πυραμίδος της γεωδαιτικής άποστολής, και τότε τό ζήτημα λύεται.

Τό πλήθος συγκατένευσε ήμισθως. Πολλοί έφώνηζον ν' άνχωρήσουν άμέσως μάλλιστα. Άλλοι προσεφέροντο ν' άκλουθήσασιν τούς δύο έκδρομείς, άλλ' ούτοι άπέ-

κρουσαν διαρρήδη τας πολυπληθείς προτάσεις. Οι πολλοί δεν έφρον άποτέλεσμα είς αύτάς τας περιστάσεις. Αυτά τά πράγματα θέλουν και κάποιον τάζην, και κλον ήτο να καθήσουν στ' αυγά των. Χάριν της αίσιωτέρης έκβάσεως της άποστολής μετά πολλήν τέλος δυσκολίας, οι προτεινάντες ν' άκλουθήσασιν τήν δούδα, έπεισθησαν περί τού εναντίου και ό κόσμος διεσκαρπίσθη και επανέλαθε τέλος τήν εργασία του. Μία ήμέρα άκόμη και τό ζήτημα θα έλυετο...

—Δε φαίνεται!... δε φαίνεται!... ήτο ή γενική, ή λυπηρά άπήχησις όλων των άτυχών έκείνων κατοίκων. —Δε φαίνεται!... δε φαίνεται!... Οι άνησυχώτεροι, οι πλέον λυπημένοι προσεπάθουν να διαλευκάνουν τήν άποτυχίαν αυτών. Μήπως συνέθη τι είς τούς άπεσταλμένους, μήπως δεν άνοιξαν τό σιντόνι, μήπως έλκός χάρων τι άπροσδόκητον...

Ήδη οι πλέον άνυπόμονοι έπρομηθεύοντο διάφορα λαρνιόν, διάφορα παμπάλαια στρατιωτικά τηλεσκόπια, σωζόμενα είς τας διατρυπούς θήκας των άποστράτων άνωτέρων και κατωτέρων άξιωματικών, να μη εύρεθώσιν άνέτοιμοι κατά τήν κρίσιμον στιγμήν.

Τώ ότι τήν νύκτα της έπομένης ό πανύψηλος ροιτητής και ό κοντός δασκαλάκις συνοδεύθησαν μέχρι των πρώτων άμπελώνων υπό των θερμότερων, και ή ήμέρα έκείνη παρέπλην έν άγωνία. Όλόκληρος ή πόλις δεν έσκέπτετο πλέον παρά τούς δύο άπεσταλμένους της. Ησν ν' ήσαν τόρα, πόσον έπροχώρησαν; Τόρα θα κολλασίζον, έλεγον, τόρα θα πέρασαν τό γιοφύρι, έφτασαν τόρα στό χάνι, ζυγόνουν τόρα στό ριζί τού βουνού, άνεβάνουν τόρα, βρίσκονται στη μέση, τόρα θα έφτασαν. Οι άφελέστεροι μάλλιστα άνήλθουν τό τηλεσκόπια των προς τόν μέγαν και έκτεταμένον μακρινόν όγκον τού βουνού προσπαθούντας ν' άννακαλύψουν τούς έκδρομείς κάπου.

Είς άεργος μάλλιστα ράπτης, ένα κοντουστακό άνθρώπινα, φροδερós γυναικεία, μέ προσωπάκι μουλντόνι, ισχυρίσθη, ότι έν τού έξώστου του άνεκαλύψε διά τού ισχυρού του τηλεσκοπίου άνερχομένην ήλονέν θαρραλέως τήν σιλουέτταν τού ροιτητού, ενώ ό δασκαλος έπιμόνος επηκολούθει, μόλις κρατός! Τέλος επήλθεν ή νύξ, καθ' ήν πολλοί ολίγοι ήδυνήθησαν να κοιμηθούν έξ άνυπομονησίας, και έφάνη ή αύγή. Καθ' ήν στιγμήν ή ήλιος μόλις έφρόδιζε τόν γραφικόν και άπέραντον έκείνον ορίζοντα, χρυσίζον τήν γλωσσαν βλάστησιν, τά νερά, τούς ποταμούς, τά δάση, τούς βράχους, τά βουνά, τό ώρολόγιον τού Ιταλού ώρολόγου-

ποίου εσήμαινε τήν έκτην πρωινήν ώραν, και ό βαρύς κώδων της Μητροπόλεως, συνδεδυμένος υπό των φαιών άνπηγήσεων των μικρότερον συναδέλφων του, άνέπαμπεν άνά τόν γλυκύν ροδωστολισμένον προϊόν ύρανον ύπεράνω των φαιών στεγών των οικιών, γλυκυνάτην συμφωνίακ. Η πόλις παρίστα έξεχον χαρμόσυνον πανήγυριν. Έπί των έξωστων, των παρεθύρων, των τερατσών, των στεγών άκόμη, κεραλάι, χείρες, τηλεσκόπια, λαρνιόν, άνευκόνοντο έν κατανακτική προσοχή έστραμμένα προς τήν κορυφήν τού βουνού. Άλλά τήν γενικήν χάραν ταχείας διεδέθη γενική θλίψις. Ούτε οι έξυδρεκίστεροι όφθαλμοί, ούτε τά ισχυρότερα τηλεσκόπια ήδύναντο ν' άννακαλύψουν πουθενά τήν λευκότητα τού σιντόνιου! Και ή άτμόσφαιρα ήτο τόσον διαυγής, άρνού μάλλιστα είχε βρέξη τήν νύκτα!

—Δε φαίνεται!... δε φαίνεται!... ήτο ή γενική, ή λυπηρά άπήχησις όλων των άτυχών έκείνων κατοίκων.

—Δε φαίνεται!... δε φαίνεται!... Οι άνησυχώτεροι, οι πλέον λυπημένοι προσεπάθουν να διαλευκάνουν τήν άποτυχίαν αυτών. Μήπως συνέθη τι είς τούς άπεσταλμένους, μήπως δεν άνοιξαν τό σιντόνι, μήπως έλκός χάρων τι άπροσδόκητον. Τίς είδεν! Όστε νέα άνησυχία, νέα άνυπομονησία τούς κατέλαβε. Πότε να παρελή ήμέρα, να νυχτώση, ν' άρνηθή ό ροιτητής και ό συνοδός του. Καθ' όλην τήν ήμέραν τά σχέδια της άποτυχίας συνζητούντο μέ διόκλιτοτον ζωηρότητα.

Περί τήν έσπέραν τέλος ή μισή πόλις έξήλθε προς τούς άμπελώνας, ύπόθεν θα επανήρχοντο οι έκδρομείς. Τό λυκόφως ήδη ήπλωε γλυκυνάτην μελαγχολίακ επί των άγρών, ύπόπε οι δύο άπεσταλμένοι έφάνησαν τέλος. Τό πλήθος έσπευσε προς αυτούς. Οι πρώτοι άσθμακίζοντες τούς περιεκύκλωσαν. Ησαν έξυδρεκίστεροι και οι δύο. Τά ρούχα των έν των πουρναραίων και της έπιθέσεως των μαντροσκίων είχαν γίνη ράκη, ή βροχή τούς κατέλαβεν όρημητική είς τόν όρμον και τούς κατέστησεν ήμισθινείς, ό κονιορτός τούς είχε πιπιλίση μέχρας όστών, άπό τά παπούστακ των έφαινοντο μάκραιο, ματωμένοι οι δάκτυλοι των ποδών των, ή ύψις των ήτο κάτωχρος, ή γλώσσά των δε έξήρχετο άπό τό σκασμένον στόμα των ξηρά, τρέμουσα. Ο καχεκτικός ροιτητής πανύψηλος, μόλις στεκομένος στό πόδια του, περιβεδυμένος τό καταξοσχιμένον ιστορικόν σιντόνι, στηριζόμενος επί ύψηλής χονδράς ραβδού, μέ τόν είς έλευσιότεραν κτάστασιν δασκαλάκον είς τό πλάι του, ένθυμίζων μεγάλως αύτου τήν μακαρίτισσαν σιαάν τού Δόν Κιχώτου και τού άκλουθού του Σάγγχου, ήρώτησε πραυλίξων εναντιώνως τούς περικυκλόντας αυτόν:

—Ε! φαίνεται; —Τι δάσουλο! π' άνείζατε ή δε π' άνείζατε τό σιντόνι; —Τ' άνείζατε χαράζοντας ως τό κολακτού; —Δε φαίνεται! δε φαίνεται! άπεκρίθη περιλόπως τό πλήθος. —Και ό ροιτητής και ό δασκαλάκος τότε. —Δίν παραξάει. Νά! πού τό ζήτημα

μας έλύθη. Βλέπετε ότι δε φαίνεται!...

Και οι εύτυχοίς άνθρώποι ίκανοποιηθέντες πλέον πληρέστατα, διεσκαρπίσθησαν προς τήν πόλιν, ένθα τούς άνέμενε τό λιτόν έσπερινόν δειπνόν των. Τό ζήτημα όντως είχε λυθή. Άρνού δεν έφάνη τό μεγάλο έκείνο σιντόνι, ούτε ή πυραμίδς της γαιωδαιτικής άποστολής επί τού πανυψηλού βουνού των φαίνεται από τήν πόλιν των. Και ήσύχασαν!

—μ

ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό στεφάνι τού γάμου

Πριν τό φορέσει τόσο τό ποθούσε Ποθ τώχρε με τη φλόγα της μαράνει Στά μάτια της χρυσά λαμπακοκυβσε Κι' άνθόφυλλα στόν έπνο της σκορπούς Τού γάμου τ' όνειρά, λεχτο στεφάνι.

Κι' όσας μιιά μέρα εδάμπαρε, όλο χάρη Κλέμμειν άπό τ' άσχηματά της εάλλη, Με τα εαρθά μαλλίακ της ξεγορά, Έχνας δάκρυα σα μαργαριτάρι Κ' έννοιως άγκάθια μόνον στό κεφάλι.

Μ. Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δημ. Κεραμής. «Εύρωμένη.—Πολ. Δημητρακοπούλου. «Από της γης στόν ύρανό» —Γρ. Σενοπούλου. «Ο τρίτος».

Η γεμερινή θεατρική έποχή ήρμισεν ήδη ήδη πρό πολλού, και όμως αι Αθήνας και ύποκει κατά τό θέρος πλημμυρούν από θιάσους και θιάτρα, άρκοούνται τώρα είς άρκαίς άκροβυστιακάς παραστάσεις, είς τό Μέγα Δημωτικόν θέατρον και είς τήν αίθουσαν τού Βαριετέ, είς τας όποιας άραιότερος άκόμη είναι ό κόσμος των θεατών. Θιάσος κατατρυπιμένος δεν ύπάρχει σχεδόν, αι μεταστάσεις δε των ήθοποιών άπό τόν ένα θιασάρχην είς τόν άλλον, είναι συγκώτεροι άπό τας μεταστάσεις των βουλευτών κατά τας παρεχόμενς κυβερνητικής κρίσεως και αι δηλώσεις και άντιδηλώσεις των είς τας έφημερίδας, περισσώτεροι άπό όσα λόγια λέγει καθείς των είς τήν σηνήν.

Άντιθέτως όμως προς τήν άραιότητα αυτήν των παραστάσεων, τά έργα τά ήποία είδθήσαν προς διδασκαλίακ και περισσώτερα σχετικώς είναι—τέσσαρα ή πέντε έν διαστήματι δύο μόλις μηνών—και έξ αυτών μεγαλύτερα είναι ή άναλογία των άξίων λόγου. Και είναι μόν άληθές ότι διά τήν πρώτην έκάστου αυτών, αι έφημερίδες άφιέρωσαν τήν έπομένην έκτενείς κρίσεις και μετ' αυτάς όμως πάντοτε κήτιυπολείπεται να ειπη περιοδικόν, ολίγον άφιερώνον[προς τούτον τόπον, περισσώτερον όμως έκείνων άπληρογμένον μεροληψίας και ύπεργιώσεως, έννοούν δε πρό πάντων να

εφαρμογή τὴν ἀρχὴν ὅτι μόνον διὰ τὰ ἄξια λόγου θὰ ὁμιλῆ καὶ μόνον ὅ,τι τοῖς ἀξίζει θ' ἀναφέρῃ. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτὴν μεταξὺ τεσσάρων ἢ πέντε τὰ ὅποια ἐπαίχθησαν ἤδη, τρία ἔργα ὀφείλονται εἰς διακεκριμένους τῶν γραμμάτων ἐργάτας, τὸ πρῶτον δὲ αὐτῶν ἡ *Εὐρυμέδῃ* τοῦ κ. Κορομηλά καὶ οἱ δὲν ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν, ἠθεωρήθη ὅμως ὡς νέον διὰ τὰς Ἀθῆνας διότι πρώτην φορὰν παριπτόμετο ὑπὸ ἡθοποιῶν. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἐξήγειρε πραγματικὸν θόρυβον καὶ ἡ διδασκαλίαν του ἤρθη εἰς περιωπὴν θεατρικοῦ γεγονότος, ἔχει βεβαίως πολλὰς ἰσχυρὰς, σχετικῶς εἰς ἀσκήμων εἶναι τὰ ἀμαρτήματα του. Διότι ὁ κ. Κορομηλάς, ὁ βεβαίως γνώσεως τῆς σκηναίης, εἰς τὸ μικρὸν σύντομον ὄραμα του, κατέσπειρε σκηναίης πραγματικῶς ὠραίας καὶ συνέφερε τὰ πάθη εἰς φυσικὴν καὶ ἀβίαστον πλοκὴν καὶ ἀντιθέσιν, ἂν δὲ κἄπου οἱ χαρακτῆρες οἱ ἰσχυρῶς διαγεγραμμένοι ἠδύνατο ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ἐξεγείρουν τὸ δραματικὸν ἐνδιαφέρον, ὡς τὸ ἐξεγείρει ἡ θεμελιώδης ἰδέα τοῦ ἔργου, τὸ ὄραμα τοῦ κ. Κορομηλά, θ' ἀπετέλει ἀληθινὸν μαργαρίτην εἰς τὸ πτωχὸν καὶ μονότονον δραματολόγιον τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Καὶ μετὰ τὴν ἔλλειψιν ὅμως αὐτὴν—ἔλλειψιν ἢ ὅποια δυστυχῶς διακρίνει ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ἔργα, συχνώτατα ἐκτρεπόμενα ἀπὸ τοῦ δραματικοῦ εἰς τὸν λυρισμὸν—ἡ *Εὐρυμέδῃ* συνεκίνησε καὶ ἐνεθουσίασε καὶ ὁ ποιητὴς τῆς ἐχειροκροτήθη ἐκθύμως ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν του ἀκροατήριον.

Ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εἶναι εἰλημμένη καὶ ἡ κωμωδία τοῦ κ. Δημητρακοπούλου «*Ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν*». Ὁ ποιητὴς τῆς *Μαριέλλας*, τοῦ δράματος τὸ ὅποιον ἀνέδειξε τὸν χθὲς ἀφανῆ νεανίαν εἰς συγγραφέα περιωπῆς καὶ ἀξιώσεως, δὲν ἔχει ἀκριβῶς τὴν συναίσθησιν τοῦ κωμικοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ ἔργον του δὲ εὐμοιροῦν εἰς κομψοὺς στίχους καὶ φαειρότητα, δὲν ἔχει χαρακτῆρα κωμωδίας καὶ θὰ ἀνεγινώσκειτο πολὺ περισσύτερον εὐχαρίστως ἀπὸ ὅ,τι ἀκούεται ἐκτελούμενον. Καὶ ἂν δὲ συνεστέλλετο τὸ ἔργον εἰς τὸ ἥμισυ, καὶ ἀπεκόπτοντο βωμολογήματα τινα, ἀποδεικνύοντα ἀκόμη πόσον ὑπέροχος εἰς τὸ εἶδος του ἀπομένει ὁ *Αμφιπόδων* τοῦ Μολιέρου, καὶ αἱ ἄλλαι ἦτο ἡ οἰκονομία τῆς τελευταίας πράξεως, πάλιν θ' ἀπέμενε καλὸν κωμικὸν ποίημα, εὐχάριστον κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ χαριτωμένον διὰ τὸν μῦθον, ἔργον ὅμως σκηναίικόν κατώτερον ἀξιώσεως φιλολογικῆς καὶ ἐστρημένον σκηναίικου ἐνδιαφέροντος.

Καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτὴ τοῦ σκηναίικου ἐνδιαφέροντος—δραματικοῦ ὅμως ἐδῶ, ἐνδιαφέροντος, διακρίνοντος τὰ ἔργα τὰ προωρισμένα διὰ παραστάσιν ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας τοὺς γραφομένους δι' ἀνάγνωσιν—χαρακτηρίζει καὶ τὸ ὄραμα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου «*Ὁ τρίτος*». Ὁ κ. Ξενοπούλος, καὶ εἰς τὸ δευτέρον αὐτοῦ ἔργον του ἀνέλαθε νὰ μᾶς παραστήσῃ ἀπὸ σκηναίης ἐν ἀπὸ τὰ σκοτεινότερα μυστήρια τῆς καρδίας, ἀπὸ τὰ τυραννικώτερα βάσανα τὰ ὅποια ἐδημιούργησαν κοινωνικαὶ συνθήκαι. Καὶ μόνον διὰ τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν, τὴν

χειροκροτήσιν ἀπὸ τὴν μονότονον ἐκείνην πηγήν τῆς ἐμπνεύσεως ἐκ τῆς ἱστορίας τὴν ὅποιαν ἐπιβάλλουν ἐπισήμως κατ' ἔτος σχεδὸν ὅλα δραματικὰ διαγωνίσματα, ὁ κ. Ξενοπούλος θὰ ἦτο ἄξιος συγχαρητηρίων· δυστυχῶς ὅμως αὐτὰ εἶναι τὰ μόναι συγχαρητήρια τὰ ὅποια δικαιούται νὰ ὀρέψῃ ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς. Τὸ ἔργον του, στενάζον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ξενικῶν ἀναγνώσεων, βαρυνόμενον ἀπὸ τοὺς αἰωνίους *Βρυκόλακας* καὶ προδίδον ἀπὸ τῆς πρώτης σκηναίης τὴν Βορειομακεδονίαν τῆς ὅποιαις θυμάται κλειόμενοι τόσους καὶ τόσους διακεκριμένους ἐργάτας τῶν γραμμάτων, τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἀρχίζει τόσον καλὰ τὴν ἀνατομὴν τῆς καρδίας καὶ φαίνεται διατεθειμένον νὰ ψυχρολογῆσῃ μετὰ τύσης λεπτῆς ἀκριθείας εἰς τὸ ἄλυτον ζήτημα τῆς ἀρμονίας τοῦ γάμου, ἐκτρέπεται ἀφῆνης εἰς ἀκαταληψίαν, εἰς κορακιστικὰς θεωρίας, καὶ ἡ λύσις, τὴν ὅποιαν μετὰ σπαρρακτικῆς ἀγωνίας ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὸ κοινόν, ἡ λύσις ἢ τετραπλῆ—τῆς ὅποιαις ὅμως ἀναμφισβητήτως τὴν μᾶλλον φυσικὴν μορφήν παρεδέχθη ὁ κ. Ξενοπούλος—εὐρίσκει τὸ κοινόν ψυχρὸν ἔτοιμον νὰ ἐκραγῆ εἰς ἀκρατήτους γέλωτας ἂν τὸ καψύλιον τοῦ περιστρώφου δὲν ἀνάψῃ. Παρὰ τὴν εὐσιώδη ὅμως τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἔλλειψιν ἐνδιαφέροντος, «*Ὁ τρίτος*» ἔχει ὠραίας σκηναίης καὶ πρὸ πάντων γλώσσαν φυσικὴν, φυσικωτάτην, ἀργὰ μόνον καὶ κἄπου ἐκτρεπόμενην εἰς χυδαίολογίαν ἐνοχοποιούσαν κἄπως τὰ γούστα τοῦ συγγραφέως.

Ἀπὸ τὰ τρία ἔργα τὰ παρασταθέντα τὰς ἡμέρας αὐτάς, τὰ ὅσα ἴσως δὲν εἶναι ἀδι' αἰώνιον ζῶν προωρισμένα. Μᾶς ἀποκαλύπτονται ὅμως εὐέλπιδες ἔργα τῆς σκηναίικῆς μας φιλολογίας καὶ τοῦτο εἶναι πλέον ἢ ἀρκετόν.

Γ. Β. Τσοκοπούλος

ΓΥΡΝΑ!

Πόσο ἡ καρδιά μου νὰ προσμένῃ!
Γόρρα, ξαρθούλα, μὴν ἀρτῆς·
Ὅσο εἶν' ἀκόμα ὀλαρθισμένη
Καὶ ὀλη ὀμορφιά ἐδῶ πέρα ἢ γις.

Ὅσο καθάρια, ξαφνίετια
Δάμπουν τὰ οὐράνια ψη' ἄ
Καὶ κάτου ἡ λιμνη ὀλασμη για
Ἐρωτεμένη τοὺς γελῶ.

Ὅσο σκορποῦν τὰ χελιδόνια
Τὴ χαρωπὴ τους τὴ λαλιά
Καὶ γλιχοψάλλουνε τὰνδόνια
Μετ' αὐτῶν δασῶν τὴ πιαλιά.

Ὅσο καὶ γόρω στὴ βρυσούλα
Μετ' στοῦ βουνοῦ τὴ λαγκαδιά,
Δικησον ὀλόξαιθι ἀδεψούλα,
Σκορπάει κ' ἡ ἀγ' ἀμπέλη εὐωδιά!

Καὶ κάτου κεί μεσ σ' ἡ λιβάδια
Ἦσυχη ἀκόμα ἡ πιαμιὰ
Με τραγουδάκια καὶ με χάδια
Σέρνεται μεσ στὴν καλαμιὰ...

Γόρρα, ξαρθούλ' ἀγαπημένη,
Καὶ σὺ στὴν ἔρμη μου ἀγκαλιά,
Ναῦρθε ζωὴ χαριτωμένη,
Ζωὴ ὀλο χάδια καὶ φιλιὰ.

Γόρρα! μὰ γόρρα πρὶν νὰ ρθῆσῃ
Ἦσυχ' ἀκαὶ μαῦρ' ἢ χειμωνιά
Κ' ὀλα τὸ χιόρι τὰ σκεπάτη
Κι' ὀλα τὰ κάψ' ἢ παγωνιά!

Γόρρα, ξαρθούλ' ἀγαπημένη,
Πρὶν κ' ἡ καρδιά μου ἢ θλιβερή
Ἄπὸ τὸν πόνο νὰ προσμένῃ,
Σβύσῃ κι' αὐτὴ πρὶν εὐε χαρῆ!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Εἰς τὸ προσδεχέαι:

Ὁ Προῦπολογισμὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Ἡλ. Ζέγγελη, βουλευτοῦ καὶ ὀφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.
Περὶ ἀρθῶν ὑπὸ Σ. Μηλιωρῆ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ παράστασις τῆς Ἀντιγόνης

Ὁ πρωταγωνιστής.